

Det ærede Medlem Hr. Rode kom til sidst med en Bemærkning om, at jeg, der jo havde Skyld for alt, hvad der var sket, nu ogsaa havde Skylden for, at det gik Tjenestemændene saa ilde. Se, sagde han, hvorledes kunde jeg saa vente, naar jeg fastholdt Forrentningsprincippet og høje Takster, at kunne betale Tjenestemændene deres Løn? Havde jeg derimod i Fjor Sommer givet Ævred op og accepteret det ærede Medlemmes Statshusholdnings Underskuds- og Laaneprincip, saa vilde det ærede Medlem Hr. Rode nu kunnet se anderledes paa Tjenestemændene. Ja, men er dette dog ikke at rette Smed for Bager, saadan at lade Tjenestemændene lide for min Skyld? Og nu da Venstrepresen har skrinlagt Forrentningsprincippet og har indført de lave Takster, de politiske Takster i Stedet for de forretningsmæssige, nu da det ærede Medlem Hr. Rode har besejret Venstres gennem saa mange Aar hævdede Opfattelse, at Taksterne skal være, saa Banerne kan bære sig, kunde det ærede Medlem saa ikke være ædelmodig nok til at tilgive Tjenestemændene, at de har været beskæftiget i en Virksomhed, som Rigsdagen har ^{an}paalagt den Opgave at stræbe at bære sig selv?

Det vilde interessere mig at vide, om det ærede Medlem Hr. Rode optraadte som Ordfører for Venstres Opfattelse, for dette Partis økonomiske Standpunkt. Der var mange i Salen, der mente det, og den højtærede Statsministers Haandtryk ved Talens Slutning bidrog maaske noget dertil. De Bemærkninger, som i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Rode faldt fra det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, understregede ligeledes, at det ærede Medlem har talt paa Partiet Venstres Vegne. Under alle Omstændigheder gjorde det ærede Medlem det, saa godt han formaaede. Derfor interesserede det mig ogsaa, om den højtærede Trafikminister, der som gammel Leder af en stor Privatbanevirksomhed i mange Aar har ledet sine Baner efter disse af det ærede Medlem Hr. Rode saa stærkt kritiserede Takstprincipper, og som i mangt og meget ydede sin værdifulde Hjælp til Indførelsen af de Forretningsprincipper, som nu er opgivet, om han ogsaa vilde lade sig dække af det ærede Medlem Hr. Rodes Forsvar eller rettere Angreb paa mig. Og dèr var det mig dog en lille Trøst, skønt den højtærede Minister ikke sagde meget, at han hævdede Forrentningsprincippet Overholdelse, at han med andre Ord ikke vilde gaa ind for de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Rode kom frem med. Men for øvrigt maa jeg sige om den højtærede Ministers Forsvar

og hans Hævdelse af, at dette Forrentningsprincip ikke er brudt, at den Opfattelse kan jeg ikke anerkende; det kan ikke bestrides, at Forudsætningen for Forrentningskravet var, at Taksterne skulde sættes saaledes, at dette Krav kunde opfyldes; og naar man ikke den Gang, i 1925, vilde forhøje dem, men lod dem blive staaende i Forventning om nedadgaende Prisforhold, saa er det en Fejl, at man nu foretager en saadan Takstnedsættelse som her.

Naar den højtærede Minister siger, at han ikke paa nogen Maade optræder imod Statsbanernes Opfattelse — ja, saa maa Statsbanernes Opfattelse have skiftet sammen med Valget; for man har inden Valget — det kan vel ingen være blind for — Generaldirektøren for Statsbanernes offentlige Udtalelse om, at han ikke mente, at en Takstnedsættelse var forsvarlig, men at politiske Hensyn jo kunde tvinge ham til det. Og naar den højtærede Minister siger, at Statsbanerne mener, at denne Takstnedsættelse formentlig vil give ca. 3 Mill. Kr.s Merindtægt gennem forøget Trafik, saa har vi jo sort paa hvidt for det modsatte i en Skrivelse fra Statsbanerne til Jernbanaaraadet, hvor de siger, at de ikke antager, at denne Takstnedsættelse vil give Anledning til nogen Mertrafik. Jeg forstaar altsaa ikke den højtærede Ministers Udtalelser. Det findes i en Skrivelse til Jernbanaaraadet, og det er refereret i mine Partifællers Svar til den højtærede Minister, at Statsbanerne selv erklærer, at der ikke kan regnes med en saadan Merindtægt. Konsekvensen af Vedtagelsen i 1925 er, at man bør indstille sine Takster og gøre alt, hvad man kan, for at holde paa Trafikken; men en generel Takstnedsættelse var den højtærede Trafikminister jo ogsaa imod, da vi i 1925 oppe i Landstinget talte om Takstnedsættelsen i 1922, og han erklærede, at det var den forkerte Vej at gaa — man skulde selvfølgelig operere med de enkelte Takster saaledes, at man var i Stand til at konkurrere. Men gør man altsaa ikke dette, sætter man generelt Taksterne ned, saa at de f. Eks. bliver lavere end i andre Lande, der opretholder deres Forrentningsfordring til Banerne, kommer man ind paa vedvarende Underskud, og dermed er Princippet brudt. Der er intet af de tre andre Lande, som jeg før nævnte, der under Valutasaningen — og Krisen i Sverige har sandelig været lige saa slem som her — har frafaldet Kravet om Forrentning af Banerne, i Tyskland har Banerne under hele Landets Sanering foruden Forrentning endda til en vis Grad maattet være med at betale Krigserstatningen.